

95.0.027 C

vergara

Poemes

de

Mossèn

PERE RIBOT

recitats per l'autor

POESIA CATALANA Vol. II

POEMES

DE

Mossèn PERE RIBOT

recitats per l'autor

Camí de la Parròquia de Riells del
Montseny

He treballat fins a esgotar-me

La pregària ha llaurat el meu rostre

Post-comunió

Vet ací el calze d'or

Sacerdot novell

El temple

Sagrari

Catacumbes de Roma

A una boca, rebent el manà

L'obra perfecte

Seqüència breu en la mort del meu pare

A un qui m'ha tirat una pedra

Ulls d'infant que combrega

Jo m'ofereix en holocaust

Ofertori sacerdotal

+ A Mossèn Josep de
Jansin, la meua veu,
el meu cor.

Pere Ribot.

1905.

Vaig néixer a Sant Joan de Vilassar (El Maresme), el 1908. Tinc la mar presa en els meus ulls. Formació cultural al Seminari de Barcelona. Sacerdot el 1933. Visc en una vessant del Montseny, com un arbre entre els arbres.

Tot el sentit de la meua poesia no és altre que el de fer sentir els elements que forneixen l'Esperit de l'Església Catòlica: Sacrifici i Sagraments, Litúrgia, Saltiri, regust oriental, sense excloure, però, el pes d'humanitat que porto, com un foc creuat, dins meu. Ve a ésser com una argila a contrallum. No és, per tant, natura angèlica, sinó l'home total que surt a flor de la seva pròpia tragèdia, en un vaivé d'eternitat. Era, el meu, un cas de consciència; la meua poesia no podia, de cap manera, entelar el meu paisatge interior, sinó acreïxer-lo. Era necessari alliberar-me, a través de l'idioma, del to excessivament pairal de certa poesia que limita moltes de possibilitats —esclaves d'una primavera silenciosa— i universalitzar el sentiment cristià de Catalunya. Crear, a fi de comptes, poesia sacerdotal. Calia, doncs, especialitzar l'esforç, i fer-me meus, respirar-los i servir-los, de company amb el càntic, l'Evangeli, la Litúrgia, la Literatura patristica, la pastoral catòlica. Moure'm en la fronda i l'escalf de la Bíblia, en l'ascesi de la vida interior fins a la ruta, encara ascendent, de mi mateix: la gràcia viscuda amb el glatir de l'Església, fent-me'n el meu propi suc i la meua pròpia sang. El meu missatge, sempre en acte, com el ressò de tota una vida, en la transparència del llenguatge, en l'austeritat de l'accent. Que sacerdot i poeta formin el tot, un mateix arbre en la suavitat contemplativa dels dies, s'actualitzin amb una exigència pura i dura. I el vi novell en l'àmfora de l'idioma. Realitat sobrenatural, com formant una segona naturalesa. I l'encerclen l'aigua i el foc, la fragilitat, el silenci company, la lluita i la pau interiors, l'home.

Obres: *Laetare* (Publicacions de "La Revista", 1935). — *L'ombra dels tres*:

Verdaguer — El bisbe Torras — Lluís Millet, 1946. — *Llengua de joc*. Primer premi de Poesia "Ossa Menor", 1950. — *El pont de l'àguila*. Joan Jover, editor, 1951. — *Epifania*. Josep Janés, editor, 1952. — *Si el gra no mor...* Edicions de l'"Ossa Menor", 1959. — En premsa: *El rostre en el Verb. Joc interior*.